

The New York Times Bestseller

Každé ďalšie leto

*„Oslňujúci debut.“
-Emily Henry*

román

CARLEY
FORTUNE

Carley Fortune
Každé ďalšie leto

Každé
ďalšie
leto

CARLEY
FORTUNE

aurora

Z anglického originálu Carley Fortune: *Every Summer After*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Publishing Group
v roku 2022, preložila Júlia Zelenčíková.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2023.
Číslo publikácie 16.

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra Zuzana Andrejco Ferusová
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Every Summer After
Copyright © 2022 by Carley Fortune
All rights reserved.

Cover photo © Elizabeth Lennie
Cover Design © Penguin Random House

Translation © Júlia Zelenčíková 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2023

Kniha ISBN 978-80-8250-075-5
eBook ISBN 978-80-8250-076-2

*Mojim rodičom za to, že nás brávali k jazeru,
a Bobovi za to, že mi dovolil sa tam vrátiť*

SÚČASNOŠŤ

ŠTVRTÝ KOKTEIL NEZNEL ZLE. Ani ofina, keď sme už pri tom. Lenže teraz, keď sa mi nedarí otvoriť dvere bytu, asi ľutujem, že som nadržanom ten posledný spritz vypila. Možno ľutujem aj ofinu. Dnes ráno v kaderníctve mi June povedala, že rozchodová ofina väčšinou nie je dobrá voľba. Ona však večer nemala ísť, znovu slobodná, na oslavu zásnub svojej kamarátky. Ofina bola dobrá voľba.

Niežeby som svojho bývalého stále milovala; to nie. Nikdy som ho nemilovala. Sebastian je dosť namyslený. Ako nádejný firemný právnik by na Chantalinom večierku nevydržal ani hodinu bez toho, aby neobracal na posmech jej signature nápoj a necitoval nejaký snobský článok z *New York Times*, podľa ktorého je Aperol spritz dávno za zenitom. Tváril by sa, že si číta vínnu kartu, barmanovi by kládol otravné otázky o *terroiri* a kyslosti vína a bez ohľadu na jeho odpovede by požiadal o pohár toho najdrahšieho červeného. Niežeby mal vyhranenú chuť alebo vedel o víne veľa. To naozaj nie. Jednoducho nakupuje drahé haraburdy, aby pôsobil vyberavo.

Chodili sme spolu sedem mesiacov a pre mňa šlo o najdlhší vzťah. Nakoniec mi povedal, že v skutočnosti nevie, kto som. A v tom sa nemýlil.

Mojim predchádzajúcim partnerom šlo len o zábavu a očividne im nevadilo, že bol náš vzťah nezáväzný. V čase, keď som stretla Sebastiana, som usúdila, že byť dospelý znamená mať

vážny vzťah. Sebastian bol naň ako stvorený. Príťažlivý, sčítaný a úspešný a aj napriek miernej nadutosti sa so všetkými vedel porozprávať takmer o všetkom. Lenže ja zo seba stále neviem odryť príliš veľa. Už dávno som sa naučila nechrlieť z úst náhodné myšlienky len tak, lárom-fárom. Myslela som, že robím dobre, keď som nášmu vzťahu dala reálnu šancu, ale Sebastian si nakoniec uvedomil, že som ľahostajná, a mal pravdu. Nezáležalo mi na ňom. Nezáležalo mi ani na predchádzajúcich partneroch.

Iba na jedinom.

A ten je dávno preč.

S mužmi som si užívala a bola som rada, že vďaka sexu som dokázala ujsť pred svojimi myšlienkami. Páči sa mi, keď ich rozosmejem, keď mám spoločnosť, keď si občas dám prestávku od vibrátora, ale neviažem sa na nich a neberiem vzťahy vážne.

Ďalej bojujem s kľúčom – *ale vážne, nie je tá zámka pokazená?* –, keď mi v kabelke zavibruje telefón. Zvláštne. Takto neskoro mi nikto nezvykne volať. Mne vlastne nevolá nikto okrem Chantal a rodičov. Lenže Chantal sa stále zabáva a rodičia brádzia Prahu, takže ešte nebudú hore. Telefón dobzučí, keď otvorím dvere a vpadnem do svojho jednoizbového bytíku. Vrhnem pohľad do zrkadla pri dverách a zistím, že po rúži už neostalo takmer ani stopy, zato ofina vyzerá veľmi dobre. *Chod' do riti, June.*

Rozopínam remienkové sandále zlatej farby a do tváre mi spadne tmavý prameň vlasov, keď mi znovu zavibruje telefón. S jednou nohou obutou a druhou bosou ho vyhrabem z kabelky, zamierim k pohovke a zamračím sa, keď zistím, že mi volá niekto neznámy. Pravdepodobne to bude omyl.

„Prosím?“ zdvihnem a snažím sa vyzuť si aj druhý sandál.

„Je tam Percy?“

Vystriem sa tak rýchlo, až sa musím rukou oprieť o pohovku a upokojiť sa. *Percy.* Tak ma už nikto nevolá. Dnes som takmer pre všetkých *Persephone*. Niekedy len *P.* Lenže nikdy nie *Percy*. Nebola som ňou už roky.

„Haló... Percy?“ Ozve sa hlboký a jemný hlas. Nepočula som ho viac než desať rokov, ale znie tak známo, že mám opäť trinásť,

natieram sa krémom na opaľovanie s ochranným faktorom štyridsaťpäť a čítam knihy v mäkkej väzbe na móle. Potom šesťnásť, rýchlo sa vyzliekam a nahá a lepkavá skáčem do jazera po zmene v Taverne. Sedemnášť a vo vlhkých plavkách ležím na Samovej posteli a sledujem ho, ako sa pri mojich nohách učí a dlhými prstami prechádza po učebnici anatómie. Do tváre sa mi šmahom nahrnie krv a srdce mi bije ako zvon. Neisto sa nadýchnem a so stiahnutými brušnými svalmi sa posadím.

„Áno,“ dostanem zo seba a hlas na opačnom konci telefónu si zhlboka a s úľavou vydýchne.

„Tu je Charlie.“

Charlie

Nie Sam.

Charlie. Nesprávny brat.

„Charles Florek,“ spresní a začne mi vysvetľovať, ako sa dostal k môjmu číslu – splieta niečo o kamarátovi kamaráta a časopise, pre ktorý som pracovala – ale sotva ho počúvam.

„Charlie?“ preruším ho. Zniem prenikavo a napäto, sčasti je to spritzom a sčasti šokom. Alebo len veľkým sklamaním. Pretože *tento* hlas nepatrí Samovi.

Samozrejme, že nie.

„Viem, viem. Bolo to už dávno. Bože, ani neviem, koľko času ubehlo,“ povie s náznakom ospravedlnenia.

Lenže je viem. Viem presne, koľko času ubehlo. Stále ho počítam.

Charlieho som naposledy videla pred dvanástimi rokmi. Pred dvanástimi rokmi nastal ten osudný víkend, keď sme oslavovali vďakyvzdanie, a všetko medzi mnou a Samom sa zničilo. Keď som všetko zničila ja.

Kedysi som rákala dni, kým sme s rodinou odišli na chatu a ja som sa s ním mohla znovu stretnúť. Teraz je už len bolestnou spomienkou ukrytou v mojom hrudnom koši.

Viem, že viac rokov som prežila sama než so Samom. Sedem rokov po našom poslednom rozhovore, presne na Deň vďakyvzdania, sa ma po dlhom čase zmocnil záchvat paniky a vypila

som jeden a pol fľaše ružového vína. Doľahlo to na mňa: oficiálne som prežila viac rokov sama, než so Samom pri jazere. Na dlážke v kúpeľni som sa strašne rozplakala, takmer som tam hodila šabľu, až som nakoniec omdlela. Na druhý deň ma prišla pozrieť Chantal, doniesla mi niečo rýchle a mastné a držala mi vlasy, kým som vracala. S tvárou zaliatou slzami som jej všetko vyrozprávala.

„Už je to hotová večnosť,“ odpoviem Charliemu.

„Viem. Prepáč, že ti volám tak neskoro,“ ospravedlní sa. Hovorí ako Sam a mňa to bolí – akoby mi v hrdle uviazol kus pečiva. Keď sme mali štrnásť, v telefóne som ich takmer nedokázala rozlíšiť. Spomínam si, že v to leto som si na Samovi všimla aj niečo iné.

„Počúvaj, Pers. Mám pre teba jednu správu,“ pokračuje a znovu ma osloví ako kedysi, lenže teraz znie oveľa vážnejšie ako dávný Charlie. Počujem, ako sa zhlboka nadýchne nosom. „Mama pred niekoľkými dňami umrela a ja... no, myslel som, že by si o tom chcela vedieť.“

Jeho slová ma strhnú ako cunami. Snažím sa ich celkom pochopiť. Umrela? *Sue bola mladá.*

Dostanem zo seba len habkavé: „Čože?“

Charlie vyčerpane odpovie: „Rakovina. Bojovala s ňou niekoľko rokov. Zničilo nás to, lenže už mala tej choroby plné zuby, chápeš?“

Znovu mám pocit, akoby niekto ukradol scenár môjho života a pokazil ho. Pripadalo mi nemožné, že Sue bola chorá. Sue, tá, ktorá sa vždy usmievala ako slniečko, nosila krátke džínsy a platinovo blond vlasy si sťahovala do copu. Sue, ktorá varila tie najlepšie pirohy na svete. Sue, ktorá sa ku mne správala ako k dcére. Sue, o ktorej som snívala ako o svojej budúcej svokre. Sue, ktorá bola roky chorá a ja som nič netušila. Mala som to vedieť. Mala som byť pri nej.

„Tak veľmi, veľmi ma to mrzí,“ začala som. „Ja... neviem, čo povedať. Tvoja matka bola... bola...“ Sama počujem, že zniem zdesene.

Vydrž, hovorím si. Na Sue už dávno nemáš žiadne právo. Nemáš právo sa teraz zosypať.

Myslím na to, ako Sue sama vychovala dvoch chlapcov a zároveň viedla Tavernu, spomínam na prvé stretnutie, keď prišla do našej chaty a ubezpečovala mojich oveľa starších rodičov, že Sam je dobré dieťa a že ona na nás dvoch dozrie. Pamätám sa, ako ma učila odniesť tri taniere naraz a ako mi prízvukovala, aby som reči chlapcov, vrátane jej dvoch synov, pustila jedným uchom dnu a druhým von.

„Bola... všetkým,“ dodala som. „Bola skvelá matka.“

„To bola. Viem, že v detstve pre teba veľa znamenala. Preto vlastne volám,“ odvetil Charlie váhavo. „Pohreb bude v nedeľu. Viem, že je to už dávno, ale myslím, že by si tam nemala chýbať. Prídeš?“

Dávno? Dvanásť rokov. Dvanásť rokov, odkedy som prišla na sever, kde som sa cítila doma oveľa viac než kdekoľvek inde. Dvanásť rokov, odkedy som skočila rybičku do jazera. Dvanásť rokov, odkedy sa môj život začal veľkolepo rúcať. Dvanásť rokov od môjho posledného stretnutia so Samom.

Lenže existuje len jediná možná odpoveď.

„Samozrejme.“

LETO, PRED SEDEMNÁSTIMI ROKMI

KEĎ RODIČIA CHATU KUPOVALI, zrejme nevedeli o dvoch dospievajúcich chlapcoch bývajúcich v susednom dome. Mama a otec chceli, aby som unikla z mesta, oddýchla si od rovesníkov, a Florekovci, ktorí sa bez dozoru celé popoludnia a noci preháňali po vonku, ich zaskočili asi tak veľmi ako mňa.

Aj pár iných deciek z mojej triedy chodilo so svojimi rodinami do letných domov, ale všetky sa nachádzali v Muskoke, severne od mesta. Lenže slovo „chata“ nezodpovedalo sídlam pozdĺž skalnatého pobrežia. Otec Muskoku okamžite zavrhol. Tvrdil, že ak si chceme kúpiť chatu tam, rovno môžeme ostať na leto v Toronte – bola príliš blízko mesta a plná Torontánov. S mamou sa teda zamerali na vidiecke komunity ďalej na severovýchode, lenže podľa otca boli príliš zastavané alebo predražené, tak pokračovali ešte ďalej, až kým sa nezhodli na Barry's Bay, ospalom mestečku obývanom pracujúcou triedou, ktoré sa v lete zmenilo na uponáhľanú turistickú destináciu. Chodníky sa hemžili chatármi a európskymi turistami, ktorí prišli kempovať alebo na túru po provinčnom parku Algonquin. „Bude sa ti tam páčiť, maličká,“ sľuboval mi otec. „Je to *ozajstná* chatárska krajina.“

Na prvú, štvorhodinovú, cestu z nášho domu v štýle Tudor v centre Toronta k jazeru by som sa aj tešila, ale trvala večnosť. Kým sme prešli tabuľu „Vitajte v Barry's Bay“, zrodili sa a padli celé civilizácie. S otcom sme šli v sťahovacom aute a matka za

nami v Lexuse. Na rozdiel od neho dodávka nemala ani obstojný audiosystém, ani klimatizáciu, takže som musela počúvať monotónny šum rádia CBC. Stehná sa mi lepili na vinylové sedadlo a ofina sa mi pricapila na spotené čelo.

Keď si Delilah Masonová dala ostrihať ofinu, urobila tak aj väčšina mojich spolužiačok zo siedmej triedy, ale nám až tak nepristala. Delilah bolo najpopulárnejšie dievča nášho ročníka a myslela som si, že byť jednou z jej najlepších kamarátok je veľké šťastie. Všetko sa však zmenilo po jednej prespávačke. Jej červená ofina sa na čele elegantne nariasila, zatiaľ čo moja sa vzpierala gravitácii aj prípravkom na úpravu vlasov. Zvláštne mi odstávala od čela a vytáčala sa do každého uhla, takže som vyzerala ako tá najtrápnejšia trinástka, nie ako záhadná brunetka s hnedými očami. Moje vlasy neboli ani rovné, ani kučeravé, akoby sa menili v závislosti od nepredvídateľného množstva faktorov, počnúc dňom v týždni až po počasie či polohu spánku v predchádzajúcu noc. Kým ja som robila všetko možné, aby ma ľudia mali radi, moje vlasy sa odmietali prispôbiť.

KROVINATÉ OBLASTI na západnom brehu jazera Kamaniskeg sa postupne vytratili a my sme sa vydali po rovnej prašnej ceste Bare Rock Lane, ktorá sa ani nemohla volať inak. Otec odbočil na cestu, ktorá bola taká zarastená, že konáre poškrabali boky malého sťahovacieho auta.

Nadskakovali sme na sedadlách a on sa ma opýtal: „Cítiš to, maličká?“ a stiahol si okno. Obaja sme sa zhlboka nadýchli. Zemitá a hojivá vôňa opadaného borovicového ihličia mi naplnila nosné dierky.

Zastavili sme pri zadných dverách jednoduchej chaty v tvare písmena A v tieni bielych a červených borovic rastúcich naokolo. Otec zhasol motor a otočil sa ku mne. Šedivejúce fúzy poodhalili úsmev a za okuliarmi s tmavým rámom sa mu zúžili oči. Povedal: „Vitaj pri jazere, Persephone.“

Vnútri vládla úžasná dymovo-drevitá vôňa. Akoby záhadou nevyprchala ani po rokoch, hoci matka neustále zapaľovala drahé sviečky značky Diptyque. Vždy keď som sa do chaty vrátila, zastala som na prahu a nasávala vôňu presne ako v prvý deň. Prízemie tvoril malý otvorený priestor, od podlahy po strop pokrytý bledým drevom s hrčami. Masívne okná ponúkali takmer neznesiteľne ohromujúci výhľad na jazero.

„No teda,“ zamrmlala som, keď som na terase zbadala strmé schody vedúce priamo k nemu.

„Celkom fajn, nie?“ potľapkal ma otec po pleci.

„Idem vyskúšať vodu,“ odpovedala som a vyrútila sa cez bočné dvere, ktoré sa za mnou nadšene zabuchli. Zbehla som po desiatkach schodov, až som dorazila na mólo. Popoludnie bolo vlhké, každý kúsok neba pokrývali husté sivé mračná odrážajúce sa na pokojnej, striebristej hladine. Sotva som rozoznala chaty roztrúsené na opačnom brehu. Napadlo mi, či by som jazero dokázala preplávať. Sedela som na okraji móla, nohami som pohojďavala vo vode, šokovaná tichom toho miesta, kým na mňa matka nezakričala, aby som im pomohla s vybalovaním.

Po vyložení sťahovacieho auta a presúvaní škatúl sa nás zmocnila únava a mrzutosť. Matka s otcom sa pustili do zariaďovania kuchyne a ja som sa vybrala na poschodie. Čakali nás dve spálne; rodičia sa kvôli mne vzdali izby s výhľadom na jazero, lebo som trávila veľa času v izbe, a tak si ho mohla užiť viac. Vybalila som si oblečenie, ustlala posteľ a na jej koniec poskladala deku od Hudson's Bay. Podľa otca sme také hrubé vlnené prikrývky cez leto nepotrebovali, ale matka tvrdohlavo zabalila jednu na každú posteľ.

„Je to kanadské,“ vysvetlila, akoby to malo byť jasné.

Na nočný stolík som navráštila nebezpečne vysokú hromadu brožovaných kníh a nad posteľ si priplá pláťat *Netvora z Čiernej lagúny*. Videla som nespočetne veľa strašidelných filmov. Rodičia to s cenzúrou vzdali už dávno, a tak som nasávala klasiky od R. L. Stinea a Christophera Pikea, ale aj novšie série o sexy tínedžeroch, ktorí sa počas splnu menili na vlkolakov, a sexy

tínedžerkách, ktoré po tréningu roztlieskavačiek naháňali duchov. Kým som ešte mala kamarátov, knihy som nosila do školy a vzrušujúce pasáže (napríklad plné krvi alebo aspoň trochu sexy) čítala nahlas. Spočiatku sa mi jednoducho páčilo, že dievčatá reagovali, rada som bola stredobodom pozornosti, ale pod ochrannou slovnou sieťou niekoho iného. Bola to zábava. Lenže čím viac hororov som prečítala, tým viac ma zaujímal príbeh za knihou – ako sa spisovateľom podarilo zmeniť nereálne situácie na uveriteľné. Páčilo sa mi, že každá kniha bola predvídateľná a jedinečná zároveň, upokojujúca a nečakaná. Bezpečná, ale nikdy nie nudná.

„Dáme si na večeru pizzu?“ Vo dverách stála mama, prezerala si plagát, ale vôbec ho neokomentovala.

„Majú tu pizzu?“ Barry's Bay vyzeralo na donášku pizze primálne. Neskôr sa to aj potvrdilo, takže sme vyrazili k podniku Pizza Pizza v kúte jedného obchodu s potravinami, odkiaľ ste si ju museli vziať domov.

„Koľko ľudí tu žije?“ opýtala som sa mamy. Bolo sedem hodín večer a väčšina obchodov pozdĺž hlavnej cesty bola zatvorená.

„Asi tisícdvesto, ale v lete sa podľa mňa ich počet strojnásobí vďaka chatárom,“ odpovedala. Okrem preplnenej reštauračnej terasy bolo mesto celkom prázdne. „V sobotu večer je zrejme *najoblúbenejšie* miesto Taverna,“ poznamenala, a keď sme prechádzali okolo, spomalila.

„Asi je to aj *jediné* miesto na sobotný večer,“ odvetila som.

Kým sme sa vrátili, otec nastavil malý televízor. Káblovka tam nebola, ale zbalili sme si rodinnú zbierku dévedečiek.

„Mohli by sme si pozrieť *Perfektnú dovolenku*,“ navrhol otec. „Celkom sa hodí, nie?“

„Hmm...“ Čupla som si a prehrabávala sa v skrinke. „Hodila by sa aj *Záhada Blair Witch*.“

„Tak to pozerať nebudem,“ vyhlásila mama, zatiaľ čo rozkladala taniere a obrúsky vedľa škatúľ s pizzou na konferenčný stolík.

„Takže to vyhrala *Perfektná dovolenka*,“ uzavrel otec a strčil dévedečko do prehrávača. „Klasik John Candy. Čo môže byť lepšie?“

Vonku sa zdvihol vietor, svišťal pomedzi konáre borovíc, a po hladine jazera sa prehánali vlny. Vánok prenikajúci cez okná voňal dažďom.

„No,“ prehovorila som a zahryzla do pizze. „Je tu ozaj skvele.“

OBLOHU PREŤAL BLESK a ožiaril pritom borovice, jazero a kopce na opačnom brehu, akoby ich niekto odfotoграфoval obrovským fotoaparátom s bleskom. Ohromená som pozorovala búrku z okien svojej izby. Tento výhľad sa nedal porovnať s tým kúsočkom oblohy, ktorý vidno z mojej izby v Toronte, a hromy boli také hlasné, akoby udierali hneď nad chatou. Akoby sme si tú búrku na svoju prvú noc objednali. Ohlušujúce údery napokon vybledli do vzdialeného dunenia, ja som opäť vkrázla pod prikrývku a načúvala dažďu bičujúcemu okná.

Keď som sa ráno zobudila, rodičia už boli dole. Priame slnečné svetlo prenikajúce cez okná a svetelné vlnky mihotajúce sa na strope ma na chvíľu zmiatli. Obaja sedeli s pripravenou kávou a čítaním v ruke – otec v kresle s výtlačkom *The Economist*, neprítomne sa škrabkajúc po brade, a mama na stoličke za kuchynským pultom, listujúc obsažným časopisom o dizajne, s červenými okuliarmi pohojďavajúcimi sa na špičke nosa.

„Počula si v noci tú búrku?“ opýtal sa otec.

„Nedala sa prepočúť,“ odpovedala som a siahla po škatuli s cereáliami v takmer prázdnom kredenci. „Veľa som toho nenaspala.“

Po raňajkách som si zbalila plátennú tašku – hodila som do nej román, niekoľko časopisov, balzam na pery a tubu opaľovacieho krému s ochranným faktorom štyridsaťpäť – a vydala sa k jazeru. Hoci v noci lialo ako z krhly, slnko už mólo vysušilo.

Rozprestrela som si uterák, tvár si natrela krémom, ľahla si na brucho a rukami si podoprela hlavu. Ďalšie mólo bolo na jednej strane asi o stopäťdesiat metrov ďalej, na druhej strane celkom blízko. Bol oň priviazaný veslársky čln a ďalej od brehu sa na vode

vznášal raft. Vytiahla som román v mäkkej väzbe a pokračovala v čítaní tam, kde som včera večer prestala.

Musela som zaspať, lebo ma odrazu prebudilo hlasné šplech a chlapčenský krik a smiech. Až mnou trhlo.

„Dostanem Ťa!“ zakričal jeden hlas.

„To sa ti nepodarí!“ vysmial sa mu hlbší.

Šplech!

Vedľa susedného raftu vo vode poskakovali dve hlavy. Ležiac na bruchu som sledovala, ako sa štvorajú do nafukovacieho člna a striedavo skáču do vody salto, rybičku a pupkáča. Hoci bol len začiatok júla, obaja už boli dobronozova opálení. Pomyslela som si, že sú bratia a ten nižší a chudší bol asi v mojom veku. Starší chlapec bol o hlavu vyšší, tieň zvyrazňovali chudé svalstvo od hrudníka až po paže. Keď si toho mladšieho prehodil cez plece a hodil do vody, od smiechu som sa musela posadiť. Dovtedy si ma nevšímali, ale v tej chvíli sa starší z bratov zahľadel mojim smerom a na tvári sa mu objavil široký úsmev. Nižší sa vykriabal na raft.

„Hej!“ zakričal starší a mávol na mňa.

„Ahoj!“ zakričala som.

„Nová susedka?“ zvolal.

„Áno!“ vykričala som.

Mladší chlapec na mňa zísal, až kým ho brat neštuchol do pleca.

„Preboha, Sam. Pozdrav sa.“

Sam zdvihol ruku a hľadel na mňa, až kým ho brat opäť nesotil do jazera.

FLOREKOVCOM TRVALO OSEM HODÍN, kým ma našli. Umyla som riady po večeri, vzala si knihu a čítala na terase, keď odrazu niekto zaklopal na dvere. Natiahla som krk, ale nevidela som, s kým sa to mama zhovára, tak som do knihy vložila záložku a zdvihla sa zo skladacej stoličky.

„Dnes doobeda sme na vašej terase videli nejaké dievča, tak sme sa prišli zoznámiť.“ Hlas patrilo tínedžerovi, znel hlbšie, ale mlado. „Môj brat nemá v okolí žiadnych rovesníkov, s ktorými by sa mohol hrať.“

„Hrať? Nie som decko,“ odsekol druhý chlapec podráždene.

Mama sa na mňa pozrela cez plece a spýtavo prižmúrila oči. „Máš návštevu, Persephone,“ oznámila mi a jasne dala najavo, že ju to veľmi neteší.

Vyšla som z presklenej terasy, zavrela za sebou dvere a premerala si chlapcov so žltohnedými vlasmi, ktorých som dopoludnia videla plávať v jazere. Očividne boli príbuzní – obaja vysokí, chudí a opálení –, ale hneď na prvý pohľad boli aj rozdielni. Starší chlapec vrhal široké úsmevy, bol čistučký od hlavy po päty a zrejme vedel zaobchádzať s gélom na úpravu účesu. Mladší hľadel do zeme, mierne zvlnené vlasy tvorili jedno veľké hniezdo a kadejako mu padali do očí. Mal na sebe voľné kapsáčové šortky a vyblednuté tričko s obrázkom kapely Weezer, minimálne o číslo väčšie, než by potreboval; starší mal oblečené džínsy, obtiahnuté tričko s okrúhlym golierom a čierne conversky s dokonale bielou gumovou špičkou.

„Ahoj, Persephone, volám sa Charlie,“ prehovoril starší s hlbokými jamkami v lícach a očami jasne zelenými ako stopkový zeler, ktoré si prezerali moju tvár. Zlatý. Ako vystrihnutý z chlapčenskej kapely. „A toto je môj brat Sam.“ Položil ruku na bratovo plece. Sam pohodil vlasmi, zdráhavo sa na mňa zazubil a znovu sa zahľadel do zeme. Zdalo sa mi, že je na svoj vek privysoký, preto na mňa pôsobil ako skaderuka-skadenoha, jeho ruky a nohy vyzerali ako tenké konáre, a lakty a kolena mal kostnaté ako ostré kamene. Nohy akoby mali už-už zakopnúť.

„Hm... čauko,“ pozdravila som a hľadela na bratov. „Asi som vás dnes videla vo vode.“

„Jo, to sme boli my,“ odpovedal Charlie, zatiaľ čo Sam kopal do borovicového ihličia na zemi. „Bývame vedľa.“

„Celý rok?“ vyhrkla som zo seba prvú otázku, ktorá mi prišla na um.

„Áno, celý,“ potvrdil Charlie.

„My sme z Toronta, takže toto,“ ukázala som na okolité kroviny, „je pre mňa celkom nové. Máte šťastie, že tu žijete.“

Sam si pritom odfrkol, ale Charlie si ho nevšimla a pokračoval.

„Sam a ja ti to tu radi ukážeme. Však, Sam?“ opýtal sa brata, ale nepočkal na odpoveď. „Kedykoľvek si môžeš požičať náš raft. Vôbec nám to nebude vadiť,“ dodal, stále sa usmievajúc. Hovoril so sebavedomím dospelého.

„Super. Určite si ho požičiam, ďakujem.“ Nesmelo som sa naňho usmiala.

„Počuj, chcel by som ťa požiadať o láskavosť,“ pokračoval Charlie tajnostkársky. Spod Samovej pieskovožltej štie sa vydral ston. „Dnes večer ku mne príde niekoľko kamarátov a napadlo mi, že Sam by zatiaľ mohol byť s tebou. Nie je práve spoločenský typ a asi ste rovesníci,“ povedal a vrhol na mňa rýchly pohľad.

„Mám trinásť,“ odvetila som a pohľadom preletela na Sama, aby som zistila, či má na bratov návrh nejaký názor, ale on stále skúmal zem. Alebo svoje hobotie nohy.

„Superrrr,“ zapriadol Charlie. „Aj Sam má trinásť. Ja pätnásť,“ dodal pyšne.

„Blahoželám,“ zamrmlal Sam.

Charlie hovoril ďalej. „Takže, Persephone...“

„Percy,“ prerušila som ho. Charlie mi venoval pobavený výraz. Nervózne som sa zasmiala a pokrútila náramkom priateľstva na zápästí a vysvetľovala: „Percy. Persephone je... príliš nezvyčajné. A trochu naduté.“ Vtom sa Sam vystrel, pozrel na mňa a na okamih zvrátil obočie a nos. Mal celkom nenápadnú tvár, výrazné boli len oči, až neuveriteľne nebičkovomodré.

„Takže, Percy,“ pokračoval Charlie, ale ja som sa stále sústreďovala na Sama, ktorý ma sledoval s naklonenou hlavou. Charlie si odkašľal. „No, vrazil som, že by si mi urobila obrovskú láskavosť, keby si môjho bračeka večer zabavila.“

„Ježiš,“ zašepkal Sam zároveň s mojou otázkou: „Zabavila?“ Žmurkli sme na seba. Váhu som preniesla na jednu nohu, nevedela som, ako odpovedať. Tak dokonale som urazila Delilah